

Tilstand! Jeg tror derfor, som sagt, det er rigtig, at udskyde Harejagten de omtalte 10 Dage. — Hønsejagten vil jo efter Forslaget komme til at begynde 8 Dage før nu, nemlig den 12te September i Stedet for den 20de. I Slesvig — jeg er temmelig godt kendt derne, da jeg bor lige ved Grønsen — begynder man Hønsejagten allerede den 1ste September. Der er vist ikke synderlig Forskel mellem de klimatiske og andre Forhold i Slesvig og paa de danske Øer og i den sydlige Del af Sylland, og jeg tror derfor, det er rigtig, at Hønsejagten begynder noget tidligere end nu. Erfarne Jægere paaftaa, at de nuværende Bestemmelser for Hønsejagten's Bedkommende sætte Fredningstiden for sent hen paa Aaret. Hønseflokkene skulle — paaftaa Jægerne, jeg er ikke selv Jæger — nedskydes i Reglen til 4—5 Stykker, og det skal være meget vanskeligt at gøre det paa den sene Aarstid, sidst i September, efter som Flokkene da blive meget vilde og ere vanskelige at komme ind i. Jeg har ved tidligere Behandlinger af Jagtloven udtalt mig for og fundet det rigtig, at Jagten paa Hare og Høns skulde begynde paa en og samme Dag, men det er jo noget, som vi allerede for længere Tid siden ere komne bort fra, saa i den Henseende har jeg ingen Indvendinger at gøre. Jeg frygtede tidligere for, at en Jæger, som gaar ud og skyder Høns, næppe kunde lade en Hare passere forbi sig uden stor Oervindelse og kunde fristes til Lovovertrædelser; men da Ensartetheden her jo nu, som sagt, allerede er brudt, idet Harejagten kan drives langt længere end Hønsejagten, mener jeg, at man ogsaa gerne kan gaa ind paa dette.

Det glæder mig meget, at det i § 17 er forbudt at sætte Gift. Jeg tænker herved paa Ræven — det er jo for at dræbe den, at man plejer at sætte Gift. Det er og har jeg altid været en meget stor Modstander af. Jeg tror, Ræven gør langt mere Gavn baade i Skoven og paa Marken end den Skade, den gør ved at tage nogle Fjerkræaturer — og dertil indskrænker det sig jo i Reglen. Jeg har nok hørt mange Historier om, at Ræven tager halvbocksne Lam etc.; men min Erfaring gaar i en anden Retning. Jeg har i en lang Aarrække bestiddet en Gjenstand, hvor der er en Mark mellem to høje, skovklædte Bakker, hvor der er en Masse Ræve, men jeg har i de 50 Aar, jeg kan huske, ikke nogen Sinde oplevet, at Ræven har taget Lam eller Faar, skønt jeg ofte har græsset Lam og Faar der. Jeg tror, at de Synder, man tilskriver Ræven der, begaaes af Hundene. Alt hvad de kære Hunde, som vi holde saa meget af her i Landet, begaa, det

skriver man paa Rævens Regning. Under alle Omstændigheder er jeg glad ved, at man ikke nu skal have Lov til at snigmørde Ræven ved Gift, og det forekommer mig, at en rigtig Jæger maa være glad ved at kunne jage den i den rigtige Sagttid, hvor Vælgen ogsaa har en vis Værdi, i Stedet for at snigmørde ham ved at sætte Gift for ham i Sommerens Løb.

Angaaende § 19, vil jeg ogsaa nok gøre nogle Bemærkninger. Hensigten med Bestemmelsen i § 19 om Brevduer er jo at sikre disse nyttige Dyr, som i paagældende Tilfælde ville kunne gøre Nytte paa flere Omraader, mod Efterstræbelse. Det finder jeg er aldeles rigtig; men jeg tror ikke, der vil opnaas noget synderligt, naar den Pasmus bliver staaende med mindre paagældende med Sikkerhed kan antage, at Duen ikke er nogen Brevdue". Den paagældende vil jo kunne fri sig for Straf ved at paaftaa, at han var temmelig sikker paa, at den Due, han stod, ikke var nogen Brevdue. Skal der opnaas nogen væsentlig Sikkerhed for Brevduer, maa det vistnok forbydes at skyde Duer. Husduen kan man jo godt kalde en tam Fugl, og den Skade, den gør, er ikke af væsentlig Betydning. Skal man opnaa Beskyttelse for Brevduen, maa det efter min Anskuelse forbydes at skyde Duer, undtagen inden for Gaardsplads og Have. Det kunde maasse ogsaa hjælpe, at man satte særegne høje Mulkbestemmelser, højere end for ulovlig Sagt paa andre Fugle, naar det blev bevist, at en Jæger havde skudt en Brevdue.

Jeg omtalte før, at en væsentlig Forandring i det bestaaende paaentes i dette Lovforslag med Hensyn til Indførelsen af Sagttegn. Jeg bifalder, som sagt, dette Forslag i en vis Henseende, og jeg venter mig en hel Del deraf, hvis det bliver Lov, navnlig i Retning af at værne om Vildtbestanden. Men jeg har adskillige Indvendinger at gøre, navnlig med Hensyn til at Sagttegnet skal gælde for hele Landet. Efter min Mening bør Sagt ved Sagttegn indskræntes til mindre Distrikter. Høist kunde jeg ønske, at Sagttegnet kun skulde gælde i den Kommune paa Landet hvor det var udstedt, men det er vel at gaa de Herrer Jægere for nær. Men det forekommer mig ikke, at der kunde være noget synderligt i Vejen for at indskrænke dets Gyldighed til noget større Distrikter, f. Eks. Herredet eller i alt Fald, hvis man skulde gaa saa vidt, Amtet; men videre vilde jeg ansæ det for ganske urigtigt at gaa. Den Jægersmand, der har Raad, Tid og Vejlighed til at besfatte sig med denne lidet indbringende Beskæftigelse, vil ogsaa have Raad til at betale